Akbaba

üçümüz de hayatımızdan çok memnunuz !

çünkü, sabah akşam kahvaltılarında, daima bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyoruz.

SANA ile sıhhatımız ve neş'emiz yerinde. Kalorisi ve A, D vitamini de boldur.

Sana

Kahvaltılık margarini

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

S-151

GRAFİKA

otomobil...
apartıman..
ev...

YILDA **16** ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları
Mes'ut gününüzün
Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

REKLÂM TİCARET

14 Cazip Renk

- DEKOLORE ETMEDEN
- EVVELCE YIKAMADAN
- TABİÎ PARILTI.

vel-çit Harika SAÇ BOYASI

Plaj mevsiminde

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri: Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon : 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı Yer: Ercan Matbaası

SAYI: 123 — CİLT: 5 — 23 TEMMUZ 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Florya Arsaları

Eh, mademki ecdadımız «Zenginin malı züğürdün çenesini yorar» demiş, Akbaba nam fakir kuş da bu kaideye uyarak Florya arsalarından biraz bahsediversin!

Efendim, taraflı, tarafsız bütün gazetelerimizin yazdığına göre, memlekette böyle bir mesele var. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz demişler. Biz yazıcı esnafı da, ne kadar yangına körükle koşarsak koşalım ve mürekkep yerine ne kadar tutuşturucu maddeler kullanırsak kullanalım, ortada az çok ateş bulunmadıkça, etrafı böyle buram buram dumana bürüyemeyiz.

Rivayete göre, bu denizle dudak dudağa arsalar metresi 350 kuruşa satılmış... Aman yarabbi, değil Marmara kıyısında dirilere, Karacaahmette ölülere bile böyle ucuz toprak yok. Kaldı ki, biri kara toprak, biri altın kum!

Meşhur fıkradaki ihtiyar muhacır gibi insanın merakla soracağı geliyor:

— Kim alıyor bu arsaları be?!..

Allah selâmet versin, bizim matbuat da basın oldu olalı açık konuşmayı unuttu. Nurullah Ataç gibi kekeleyip duruyor: Gûya, ortaklar arasında bazı hatırlı zevat varmış!..

Hatırlı zevat?.. Gel de aklından geçenleri çıtır çıtır söyle bakayım!.. O mu?.. Zannetmem!.. Bu mu?.. Ummam!.. Şu mu?.. Belki!.. Hafıza kuvvetinize ve tanıdık çevrenize göre bir alay hatırlı zevat ki, hepsi zan altında!..

Ne olur, şu Florya arsaları ortaklarının isimleri neşrediliverse de ortaklık biraz ışıya ve birbirimizin yüzüne şüpheli gözlerle bakmaktan kurtulsak.

Bir rejimin şerefi, itibarı, bir kaç kurban vermeğe değmez mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ne?.. Bu küçücük saksıya sekiz lira mı?.. Bunun yerine gider Floryada koskoca arsa alırım bel.. (Necmi Rıza)

Yeter!..

— Su... Bir avuç su... Bir yudum su!

— Öööf... Anladık, yeter!

— İki buçuk saat, bu sıcakta bakkalın önünde kuyruk yaptık... Tam sıram gelince, «Şeker bitti!» demezler mi?

— Yeteeeeer!..

— Düşün bir kere: Etin kilosu yedi lira. Hem de bu banyo mevsiminde, plâjlar baştan başa et sergisiyken...

— Yeter dedik a, yeter, yeteeeeer!..

— Herkes, her şeye zamme diyor: Terzi, dikişe... Kunduracı; pabuca... Aşçı; yemeğe... İşçi; gündeliğe... Hizmetçi; o da şayet bulabilirseniz; aylığa... Peki; ya biz...

Yeter!..

— Yeter be!

Fakat öteki hâlâ boşalmamıştı. Hâlâ söylemek, haykırmak istiyordu:

— Ya mesken kiraları... Herif kat kat apartımanını bomboş tutuyor da...

Beriki, birden öfkeyle elini uzattı ve karşısındakinin ağzına dayadı:

— Yeter!..

Bu eli, bu sesi tanımıştı o: Galiba 1946 iktidarına kalkan el, 1946 istibdadına isyan eden sesti!

ÇİMDİK

Olaylar Alaylar

YASAK BÖLGE

Ahlâk zabıtası memurları tarafından dün gece Beyoğlunda muhtelif yerlerde yapılan kontrollarda onbir âile kadını görülerek, bu hanımlar, yollarını şaşırmamaları için mevcut lu olarak otomobille evlerine gönderilmişlerdir.

İŞİMİZ İŞ...

Hep Amerikadan, Avrupadan bize mütahassıs gelecek değil ya... Bu sefer de biz onlara gön deriyoruz... Bir yabancı firma, İzmirden Belçika Kongosuna gönderilmek üzere 1800 lira aylıklı beş amele başı istemiş. İlk ağızda Beş bin kişi müracaat etmiş. Bu, bir düzine gol yiyen mağlup takımın şeref sayısına benziyor. Onların sermayesi, mühendisi, doktoru, profesörü, bizim de hiç olmazsa amelebaşımız var yâ... İşimiz iş!...

GELECEK SEÇİMDE

Son defa çıkarılan üç tepkili kanundan sonra elde edilen tecrübelere göre gelecek seçimlerde partiler, mebus adaylarında bilhassa şu iki vasfı arayacaklardır:

Saniyede en az yirmi ayak darbesi yapabilecek kadar bacağı kuvvetli ve sıra kapaklarını saniyede yirmi beş kere vurabilecek kadar eli mahir olmak.

Dört sene sonraki seçimlere hazırlananlar şimdiden step ve darbuka dersi almıya başlamışlardır.

ARSA

Şimdi de Florya arsaları işi ortaya çıktı. Floryada metre karesi 300 lira eden arsalar üç yüz kuruştan satılmış.

— Kimin bu arsalar? diye sordum.

— Belediyenin.

— Kim satın almış?

— Belediyeciler.

— Peki kim satmış?

— Belediye...

Eh o halde artık bize ne düşer, malûm!

TARİF

Belediye meclisi âzasının şairâne tarifi şudur:

Şehir içinde dükkân,
Floryada mekân,
Ahirete gidince
Filân oğlu feşmekân.

SU TANZİM SATIŞLARI

Ne kadar sıkışırsa sıkışsın, her İstanbullunun sıkıntısına bir çare bulan sayın belediye reisimiz Fahrettin Kerim Gökay, İstanbulun susuzluğunu önleyici tedbir birleri de almıştır. Bu konuda kendisile görüşen bir muharririmize Fahrettin Kerim Gökay şu bilgiyi vermiştir:

— Patlıcan, domates karaborsasını önlemek içni nasıl belediye tanzim satışları ile fiyatları ayarladıksa, şimdi de su tanzim satışlarına başladık. Bahçekapıda, İş Bankasının yanındaki sebilde, bardağı bir kuruştan, yani tenekesi bir liradan halkımıza su dağıtılmasına başlanmıştır. Bilhassa Kadıköy, Üsküdar gibi mahrumiyet bölgesinde oturan halkımızın, Bahçekapıdaki sebilden birer bardak su içerek serinlemelerini sağladık. Bu suretle, karaborsacıların bizimle başa çıkamıyacaklarını bir kere daha ispat etmiş bulunuyoruz.

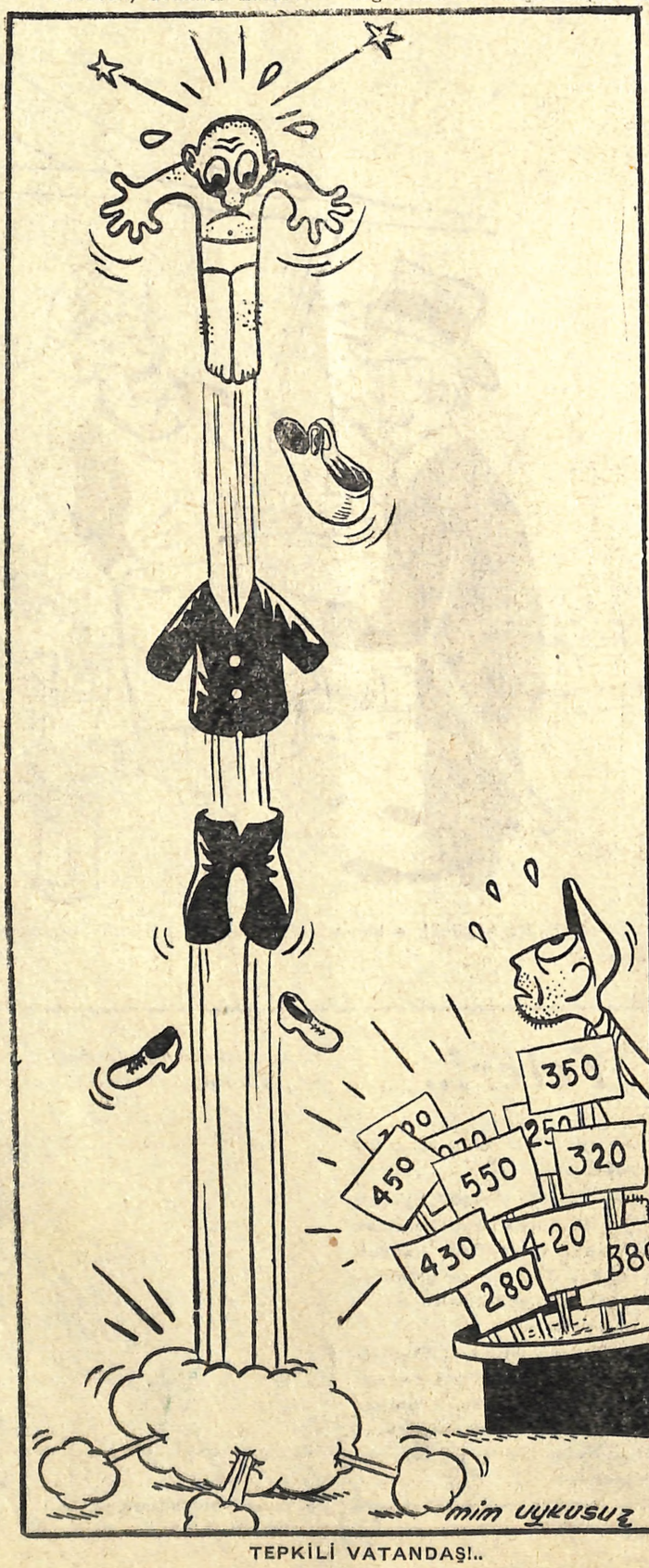

TEPKİLİ VATANDAŞ!..
(Mustafa Uykusuz)

DOLMUŞTA...

Şansımız varmış, Eminönünde bir saat kadar bekledikten sonra bir dolmuşa bindik. Arabaya, Kastamonulu oldukları anlaşılan dört vatandaş daha bindi. Benim yanımda oturan, şoförün yanında oturana sesleniyor:

— Âbey!... Osman âbey!... âbey be!...

Hava sıcak, yollar tıkalı... Kastamonulu vatandaşların sırtlarında aba elbise, ayaklarında kalın yün çoraplar.

— Âbey... Osman âbey be!...

Sirkeli, limonlu, ekşimiş bir ter kokusu...

Adım adım, ayak ayak Köprüyü geçiyoruz. Yol arkadaşları, arabanın pencerelerinden, otobüslerdeki, başka arabalardaki kadınlara uzanıyorlar. Yanındaki Uludağ cigarası uzattı:

— Teşekkür ederim.

Boğaziçi uzattı.

— Mersi!..

Klüp uzattı.

— İçmem!..

Anlaşılan vatandaşlar Beyoğluna para yemeğe gidiyorlar. Yanımda oturan bir nâra attıktan sonra:

Tomofiller içinde Mersedes,
Şarkılar içinde Yüceses,
Vekiller içinde Menderes!
Garson! gel hesabı kes...

Diye haykırınca, baktım iş politikaya döküldü.

— Ben burada ineyim, durur musunuz? Dedim. Arabadan atladım.

Şoför:

— Taksimde inecektiniz, dedi.

Çakırkeyif vatandaş:

— Birak gidegosson! dedi.

GÜRÜLTÜ

Gazetecilere «Gürültü ile müdaheleye hız vereceğini» söyleyen sayın valimiz:

— Bilirsiniz muvaffak olamıyacağım bir işe hiç bir zaman başlamam! demiş.

Artık, valimizin muvaffak olduğu işlere bakarak, gürültünün kesilip kesilemeyeceğini anlamak işten bile değil.

Bakın, dinleyin, sokaktan bir ses valiye cevap veriyor:

— Süt akıyor kabaklaaarr... Dolmalık biiber... Ayşe kadın...

Şakalar

SEBEBİ VAR: GÖRÜNMEK!

— Yahu, dedi biri, dün vapurda karın mütemadiyen öksürdü, durdu. Merak oldu bana da. Üşütmüş olmasın?

Öteki filozofça başını salladı:

— Ne münasebet birader! Yeni bir şapka almıştı da, ondandır.

ANLAMAK LÂZIM!

Suadiye gazinosunda, dört evli arkadaş, hanımlarını satmışlar (tabiî mecazî mânasiyle) felekten gün çalıyorlardı. İçlerinden biri:

— Doğrusu kadın kısmının şifresinden anlamak lâzım... Meselâ benimki «Annemi göreceğim geldi» dese derhal kuşkulanırım. Öyle ya, müjde mi, tehdid mi?

Biri sordu:

— Ne demek yani?

— Anlamak lâzım birader... Anneme gideceğim demekse müjde; annemi çağıracağım demekse tehdit tabiî!

ACABA?

Yazıhanesine bir daktilo alacaktı. Güzelce bir taze geldi. Onu kaçırmak istemedi:

— Pekâlâ, dedi, sizi muvafık buldum. Maaşın az görünmesine bakmayın... İstikbalinizi hesaba katıyorum...

Kızcağız, yüreği çarparak sordu:

— Yoksa bekâr mısınız?

YAZISIZ!.. (Ferruh Doğan)

YAVUZ ABADAN C. H. P. DEN ÇIKTI (Gazeteler)

— Arkamda doldurulmıyacak bir boşluk bıraktığıma şüphe yok!..

Eşeklik

Üzenmiş dest-i icazkâr-ı hilkat,
Ki kaabil olmayor saymak sıfâtın!
Bulunmaz sendeki asâr-ı rif'at,
Bugün sultanısın sen kâinatın!

Tahammül, sabr-u gayret, gözde peklik,
Eşeklik ah, eşeklik ah, eşeklik!

Cefakeş feylesoftur, bî riyâdır,
Bütün ahvali hikmet-ihtivâdır,
Süzülmüş gözleri gayet karâdır,
Anırmak, musikîden bir Nevâdır!

Asîl ömründe hiç yoktur döneklik,
Eşeklik ah, eşeklik ah, eşeklik!

Anırdıkça usuliyle Nevâdan,
Gelir aks-i seda dağdan, ovâdan,
Kaçarsa falsolar bab-ı verâdan,
Karanfiller yağar gûya havâdan.

Ki dünya zannedersin bir çiçeklik,
Eşeklik ah, eşeklik ah, eşeklik!

LEYLEK

HANGİ BİRİNİ?

Kulüpte, ateşli siyasî münakaşalara dalmışlardı. Aday yoklamasını kazanamamış bir sabık namzet, partisini acı acı tenkit ediyordu. Vakit de geçti zaten. Masanın öbür başından bir horultu yükseldi. Nutuk çeken zat, uyuyanın yanındakine seslendi:

— Uyandır Allahı seversen şunu...

Öteki masum masum sordu:

— Hangisini?

HİKÂYE :

★

Yazan :
ATEŞ-SİN

ŞUNU öğrendim, insan zamanında yaşının gerekenini yap mazsa dünyaya maskara oluyor. Kırkından sonra azanı teneşir paklar, dedikleri doğru. Azacaksan, yirmisinde, otuzunda az. Düşman başına, ben elli sekizinde azdım. Eğer bugün tımarhanede isem, zamansız azgınlığımın haklı cezasını çekiyorum.

Allah cümlesininkini bağışlasın, bir oğlum var; Teknik Üniversitenin son sınıfında. Bir kızım var, güzel olduğu için ortayı zor okutabildik, evlendi. İki de torunum var.

Efendim, kedi yavrusu gibi daha gözümüz açılıp da dünyanın kaç bucak olduğunu anlayamadan, rahmetli peder bizi baş göz etti. Gidiş o gidiş... Anlıyacağınız, on sekizden elli sekize kadar yaşamadım, sayılır.

Siz, ihtiyarlar görürsünüz, kadınlar, bikinili kızları ayıplar, erkekler, stil delikanlılara kızar.

İnanmayın hiç birine... İhtiyarlar samimi olamazlar. Yapamadıkları için, kıskançlıklarından gençleri kötülerler. Ben, kocakarıların, beğenileceklerini bilseler, bikini bile giymeden plâja gideceklerini çok iyi bilirim.

Size nasıl delirdiğimi, tımarhaneye girdiğimi anlatmak için, macerama başından başlamalıyım. Görüyorsunuz ya, ipe sapa gelmez lâflar etmiyorum. Esat Mahmuttan daha düzgün cümle kuruyorum. Çok adaylardan daha derli toplu, daha mantıklı konuşuyorum. Yine de tımarhanedeyim. Bunlara sebep, hep Çiki çiki bom...

Bendeniz avukatım. Eskiden bir hukuk mektebi vardı ya efendim, oradan çıktım, hem de şimdi «pek iyi» dedikleri aliyyülâlâ derece ile... Avukatım dedim se, öyle anasını, avradını, kızını, kısrağını pirasa doğrar gibi kesen azılı, Adapazarı canavarı, Konya canavarı, Sultanahmet canavarı, Boğazkesen canavarı gibi vilâyet ve semt canavarlarının dâvalarını alan ceza avukatı değilim. Evlenmelere, boşanmalara da, karışık, alavereli, dalâvereli ticaret dâvalarına da burnumu sokmam. Ben otuz şu kadar yıldır, bir dairenin maaşlı avukatlığını, hukuk müşavirliğini yaparım.

Bizim arkadaşlar, maşallah her biri Karun oldu. Onların arasıra yazıhanelerine uğradıkça şaşar, kalırım. Kimsenin malında gözüm yok ama, doğrusu o daktilo kızları içim çeker dururdu. Dedim ya, zamanında yapacağımızı yapmamışız, arzularım kursağımda kalmış.

Sonunda dayanamadım. «Dolgun ücretle bir avukat yazıhanesine kâtibe aranıyor» diye gazetelere ilân verdim. Kadın nüfusu erkekten fazla derlerdi. Amun beyim, ne kadın, ne kız!.. Kâtibelik için gelenler, ev satın almağa gelmiş gibi, bana bakıyorlar, sanki onlar beni işe alacakmış gibi bana bir sürü sualler soruyorlar, sonunda:

— Bir kere düşünelim de, biz size sonra bir cevap veririz! Diye gidiyorlardı.

Hayatımda o kadar yutkunduğumu bilmiyorum. Bir yandan da yaptığımdan korkuyordum. İlânı verdiğimin üçüncü günü yazıhaneye bir kız, girdi. Kız değil canım âfet.. Hakın size tarif edeyim, nasıl şey: Hani subayların manevrada kullandıkları şık harita çantası vardır ya, işte omuzunda onların daha kabası bir çanta asılı .. Bir elbise giymiş, hiç kimse, insanı okadar allak bullak edemez. O tiril tiril elbiseden, göğüs tomrularının iki zeytin tanesi «ye beni!» diye feryat ediyor. Ayacıklarında yüksek ökçeli terlikler, saçlar kıvır kıvır katmerli kasımpatı...

İçimden «Ey Tanrı! Pir aşkına bana kuvvet ver» dedim. Masama doğru kalçalarını dalgalandıra dalgalandıra gelirken, düşüp oraya fücceten aşk uğruna şehit olacağım.

— Bir kâtibe arıyormuşsunuz, dedi.

Cevap vermek ne mümkün!.. Sesim, soluğum kesildi. Yalnız de mirci körüğü gibi soluduğumun farkındayım.

Geçti, karşıma oturdu:

— Adım Birsen, yirmi bir yaşındayım. Boyum 1,62. kilom 57... Yegâne zevkim danstır. Dans için çıldırırım. Hayatta emelim, sinema artisti olmaktır. Çiçeklerden manolyayı, kokulardan origanı severim. Son aşkım bir Amerikan bahriyelisi.

Arka arkaya kısaca hal tercümesini anlatırken, ağzındaki çıkleti de çak çak çiğneyip duruyordu.

Benim sustuğumu görünce:

— İşinize geliyor mu? Diye sordu.

Şöyle bir baktım, japone kolunun altından, bütün yasak bölgeleri görünüyordu.

Kuvvetimi dudaklarımda toplayıp:

— Geliyor! Diye inledim.

— Ayda üç yüz isterim.

Aşağı yukarı benim hukuk müşavirliği maaşına yakın. Helâl olsun!

İşte Çiki çiki Bom ile biz böyle tanıştık. Asıl ismi Birsen ama, ben ona Çiki çiki Bom diyorum. Çünkü efendim, daha ilk gün, ilk saat, başladı karşımda:

Çiki çiki bom
Çiki çiki bom

Diye bir acayip adayip zıplağa, dansa çılgın... Biz artık işi gücü bıraktık. Öğle, akşam yemeklerini beraber yiyoruz. Cuma günü:

— Hafta tatilini nerede geçireceğiz? dedi.

— Nerede istersen, dedim.

— Yalovaya gidelim.

Biz Yalovalara, Adalara Bursalara gidiyoruz, hepsi iyi ama, kızın eli elime değmiyor. Şöyle bir kaza ile bir yeri bir yerime dokunsa elektriklenmiş gibi oluyorum.

TAKSİTLE SEYAHAT MODA OLUNCA:

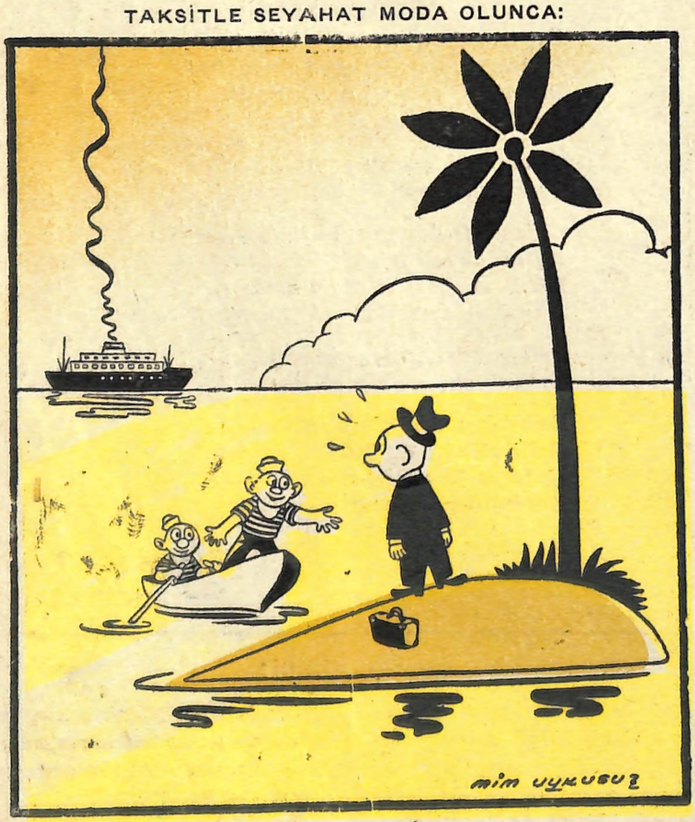

— Taksitiniz, burada bitiyor bayım!..

(Mustafa Uykusuz)

Velâkin, gittiğimiz yerlerde kendine uygun bir delikanlı buluyor, başlıyorlar, Çiki bom, çiki bom diye dansa... Sanki ben onu, başkaları ile dans etsin diye yedirip, içirip, giydirip, gezdirip üstelik de üç yüz lira cep harçlığı koyuyorum cebine. Bir de bunun üzerine gazinoların birinde bir münasebetsiz:

— Kızınız mı efendim? Maşallah... Maşallah!..

Demesin mi?

Ben artık traş traş üstüne... Kolalı gömlek, tığ gibi ütülü pantalon, yeni elbiseler, yakamda çiçek...

Bizim hanım:

— Bey, ne oldu sana Allahaşkına? Dedikçe:

— Hanım, zaman böyle şimdi, ne yaparsın! Diye kaçamak cevaplar veriyorum. İlle, bu kızın elin hergeleleriyle dans etmesine pek içerliyordum. Bir gün kendisine kıskandığımı açıkça belli ettim. Ah yarabbi, birden öyle bir şımarık hal aldı ki... Geldi, kucağıma oturdu, eliyle çenemi tuttu:

— Moruk! Sende iş yok, dedi. Eğer dans bilsen, seninle oynardım.

Hayatımda gördüğüm en büyük iltifat budur. Hemen aklımda bir fikir şimşeği çaktı. Kendi kendime dans öğrenecek, Birsen'e bir sürpriz yapacaktım. Artık on dan sonra, kimse onu benim kollarımdan alamazdı. Bu yaştan sonra, dans dershanelerine de gidilmez ya... Her gittiğimiz yer de, o başkalariyle dans ederken gözlerim onların ayaklarında, kol larında. O bizim zamanımızda gördüğümüz danslar, bunların yanında sokak yürüyüşü gibi bir şey...

Eve gelince, odama çekiliyordum. Başlıyordum dans etmeğe. Bir yandan da ağzımla tempo tu tuyordum:

Çiki çiki bom
Çiki çiki bom!..

Sanki o kollarımın arasındaymış gibi, yastık kucağımda... Göz lerim gardrobun aynasında..... Bom çiki bom... Bom da bom çiki bom...

Ben, kendimden geçmiş böyle tepinip dururken, işi azıttıkça azıtmışım, altta oturan çoluk çocuk, evvelâ gürültü ettikleri için

döşemeyi tekmelediğimi sanmış lar, susmuşlar... Gürültü; acayip sesler devam edince, yukarı çıkmışlar. Ben:

Bom çiki bom diye ter ter tepinirken, meğer hanım, kız, oğlan, damat torunlar, hepsi anahtar deliğinden beni seyrediyorlar mış.

— Eyvah, zavallı çıldırdı! diye telâşa düşmüşler.

Hanım:

— Zaten son günlerde halini beğenmiyordum, alâmetler başlamıştı, demiş.

Ben, azıttıkça azıtmışım işi...

Onlar ağlamağa başlamışlar. Hanım:

— Ben içeri giremem, korkarım, demiş.

Kız:

— İçim götürmez! demiş.

Damat:

— Polise haber verelim! Diye bir fikir atmır.

Polisler içeri girdikleri zaman, ben ayağımda uzun fanilâ don, kollarımda yastık, Bom çiki bom diye tepinip duruyordum. Kapının açılmasiyle üç polisin birden beni kıskıvrak yakalayıp, yere yıkması bir oldu. Hemen bir otomobile attılar, tımarhaneye tıktılar. İlkin:

— Yahu, ben deli değilim, kendi kendime dans öğreniyordum! Demek aklımdan geçti, sonra düşündüm, bu daha fena, altmışından sonra bir kızın uğruna rezil olmuş diyecekler. İyisi mi, delirmiş zavallı der de acırlar hiç olmazsa diye, ben yaptığım numarayı hiç bozmadım. Karakolda da, doktorun karşısında da, Bom çiki bom diye tepinmeğe devam ettim. Doktorlar, tabiî bu deliliğe hemen Fransızca-Lâtince bir ad buluverdiler.

Şimdi bir aydır tımarhanedeyim. Yavaş yavaş bom çiki bomları gitgide azaltıyorum. Sonunda da gûya tedavi ile aklım başıma gelecek, elbet buradan çıkaracak lar. Aklım başıma geldi ama çok geç...

Aman gençler!.. Ne yaparsanız zamanında yapın... Azmanın, azıtmanın bile bir yaşı var. Yoksa benim gibi rezil olursunuz. Arzularınız içinizde gömülü kalmasın, tepinebildiğiniz kadar tepinin!.. Haydi hep beraber:

Bom çiki bom çiki bom!..

ATEŞ-SİN

— Genç mi?..
— Genç ya... Daha iki ay evvel emekliye ayrılmış!..

(Necmi Rıza)

BENZETİŞ

Ada iskelesinde, rıhtımda martılar uçuşuyor... Gazinoda iğne atsanız yere düşmiyecek. Bu sene, Ada sadece İsrail oğullarının istilâsında değil... Her çeşit insan var. İşte uzak yurd köşelerinden gelmiş bir ticaret zengini... Yanında oturan halis İstanbullu emşehrisine martıları gösteriyor:

— Ne güzel guşlar değel mi?

Öteki, zengin ahbabının dilini düzeltecek:

— Bunlara guş değil, kuş derler...

Zengin hayrette:

— Sahi mi diyon? Ulen em me de guşa benziyorlar ha!..

BANKALARIN
Dikkatine

Fatih, Sarıgüzel, Hacıüveys mahallesi, Paslı Binnaz Çıkmazındaki evinin bodrum katında, rutubetli ve karanlık, banka ajansı açmağa elverişli, fevkalâde gusulhane kiralıktır.

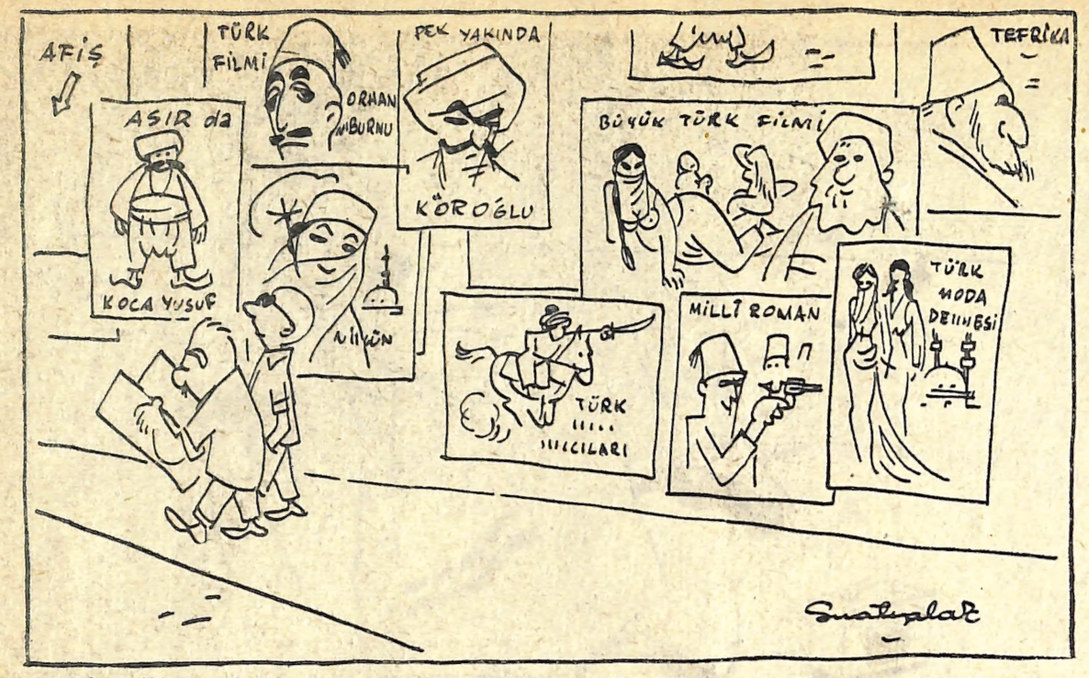

— Bizi hâlâ peçeli, sarıklı zanneden yabancılara öyle içerliyorum ki!.. (Suat Yalaz)

TEBDİL Gezen BÜYÜKLER

İç İşleri Bakanı Namık Gedik Halk Arasında Dolaşıyor

HALKIN hükûmet için neler düşündüğünü anlamak istiyen İçişleri Bakanı Namık Gedik, hiç kimseye haber vermeden İstanbula geldi. Haydarpaşada trenden iner inmez, tuvalete girip, beraberinde getirdiği takma sakalı taktı. Artık hiç kimse, onun Bakan olduğunu anlıyamazdı.

Sayın İçişleri Bakanı, asıl en önemli noktayı ihmal etmişti. Bakanlığa bağlı, emniyet kadrosunun ne kadar uyanık olduğunu neden se düşünmemişti. Namık Gedik ne kadar saklarsa saklasın, hiç kimseye söylememiş bile olsa, onun haktan bir adam kılığına girerek, halk arasında dolaşacağını, gözü keskin, kulağı delik polisimiz haber almıştı.

Trene bindiği andan, şimdi tak ma sakal takıncıya kadar, makiyaj yapmış bir çok sivil polisler, kendisini takip etmekteydiler.

Namık Gedik ağır ağır gar mer divenlerinden indi. Etrafında hamal, gazeteci, yolcu, dilenci kılığında pek çok sivil memur da beraber yürüyordu.

Gişeden bilet alırken, yaşlı bir adam:

— Affedersiniz beyefendi, yanlışlıkla sıranızı aldım. Buyurun, sıra sizin, dedi.

Bu adamın sivil memur olduğundan habersiz Namık Gedik:

— Teşekkür ederim, dedi. Halkın birbirine karşı gösterdiği terbiye ve nezakete hayran kaldı.

Namık Gedik, vapura binerken, yolculardan biri, yaşlı bir başka yolcuya, Namık Gedik'i gösterdi:

— İçişleri Bakanı şu uzun sakallı genç, dedi, vazifeyi sana devrediyorum. Ben merkeze şifre vermeğe gidiyorum.

Namık Gedik, havanın sıcaklığına rağmen, ikinci mevki alt kata indi. Yanında oturan esnaf kılıklı adama, bir konuşma konusu açmak için:

— Hava ne kadar da sıcak! dedi.

Buram buram terleyen, kasketinin yağlı kenarlarından terler sızan adam:

— Yooo... Hiç de sıcak değil, dedi, belediyemiz yolları arazozla sulayıp serinletiyor, gazoz, limonata ucuz, istiyen Boğaza, istiyen Adaya gider serinler. Allah razı olsun hükûmetimiz, halk sıcağı duymasın diye ne lâzımsa yapıyor.

Namık Gedik:

— Doğru... dedi, siz ne iş yaparsınız?

— Mahalle aralarında küfe ile zerzavat satarım.

— Yazık, bundan sonra zorluk çekeceksiniz. Belediye gürültüyü önlemek için; satıcıların bağırmalarını yasak etmiş.

— Ne diye zorluk çekelim beyim, Biz zaten sokaklarda bağırmayız ki... Müşterilerimiz yavaşça pencereleri açar, bize «Ne satıyorsun?» gibilerden işaret eder. Biz de gürültü olmasın diye elimizle «Patlıcan satıyoruz» yahut, affedersiniz, hıyar, domates satıyoruz, diye işaret ederiz. Gözü ile müşteri; malın iyi mi? diye işmar eder. Biz de hem ağzımızla hem de elimizde «ne mal ne mal!» diye bir cevap çekeriz. Anlıyacağınız, mors gibi pırıldak gibi konuşuruz. Zaten her şey ucuz. Müşteri fiyat bile sormaz. Bir kilo ver diye işaret eder. Kazık atmıyacağımızı bilir. Daima yüzde iki kârla satarız. Terazi gürültüsü

bile etmeden, tıs çıkarmadan malı tartar veririz. Müşteri «Teşekkür ederim efendim» diye kulağımıza fısıldar. Biz de «Aman efendim, asıl biz teşekkür ederiz. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Allaha ısmarladık» der, gideriz.

Namık Gedik, nezaketleriyle tanınmış İskandinav memleketlerinde bile bu kadarı görülmemiştir, diye düşündü. Ortalığı gürültüye veren şu gazetecilerin, muhaliflerin alacağı olsun! Diye içinden geçirdi.

Vapur, köprüye gelmişti. Esnaf kılıklı memur, meydandaki şoföre bir sinyal çaktı. Şoför arabadan indi, kapıyı ardına kadar açtı:

— Buyurun beyefendi, dedi, ne tarafa emredersiniz?

Namık Gedik arabaya bindi:

— İstanbulda üç saat dolaşmak istiyorum.

Ceketi ilikli şoför, saygı ile eğilerek:

— Baş üstüne efendim, dedikten sonra, direksiyona oturdu.

Namık Gedik:

— Yalnız, dedi ne vereceğimizi öğrenelim de...

— Aman efendim saat ne yazarsa...

— Şoförlerin saatle gitmediklerini,, pazarlık ettiklerini, hattâ yolcuların kendi istedikleri yere değil, şoförün istediği yere gitmeğe mecbur olduklarını duydum da...

— Herhalde bahsettiğiniz yer, bizim memleket olmasa gerek, beyefendi...

— Şimdi üç saat beni dolaştırırsanız, meselâ saatiniz ne yazar?

— İki lira, bilemediniz üç lira...

— Ya!.. Benzin nasıl pahalı mı?

— Aman efendim, pahalı olur mu? Allah hükûmetimize zeval vermesin! Aldığı tedbirler sayesinde benzin sudan ucuz. Bizim hanım evde çamaşırları bulaşıkları,, çocukları hep benzinle yıkar.

Şoför kılığına giren sivil memur, lâfın burasında birden şaşırdı:

— Bir şişe su yirmi beş kuruş bir şişe benzin 15 kuruş.., dedi.

İçişleri Bakanı:

— Demek su o kadar pahalı! Deyince sivil memur kırdığı potun farkına vardı:

— Asla!.. Dedi, benim bahsettiğim bayağı su değil! Gülsuyu, imamsuyu cinsinden sular...

Araba, tamir edilmekte olan köprüden, evvelce çaktırmadan alınan tedbirler sayesinde bir kaç saniyede uçtu. Namık Gedik:

— Ben Ankaradan geldim, dedi, İstanbulda seyrüsefer güçlüğü olduğunu duymuştum öyle bir şey göremiyorum.

Şoför:

— Bunlar milli menfaatlere aykırı uzun dalga neşriyatıdır, bey efendi. Yalan haberler...

Sayın Namık Gedik, arabadan indi, şoföre:

— Siz beni burada bekleyin biraz, dedikten sonra, ara sokaklarda bir kahveye girdi. Çayını içerken, yanındaki adamla şurdan burdan konuşmağa başladı. Adam:

— Bendeniz bu kahvenin sahibiyim, dedi.

— Kahvenizde arama - tarama olur mu?

— Ne gibi?

— Hani bıçak, tabanca, kama falan ararlar mı?

— Aman efendim, siz galiba memlekete yeni geldiniz, İstanbulda hiç kimse, tırnak makası bile taşımaz.

— Ya ne yaparsınız?

— Halk tırnaklarını manikürcü kızlara kestirir.

Tam o sırada yandaki masada pişbirik oynıyanlar evvelâ ağız dolusu küfüre, sonra dalaşmağa başladılar. Derken içlerinden biri belinden Yeniçeri palası gibi bir saldırma çıkardı. Herkes çil yavrusu gibi bir yere saklandı.

Kahvehane sahibi rolündeki sivil memurla, Namık Gedik, kahve ocağına sığınmışlardı. İçişleri Bakanı:

— Peki bu ne? Diye sordu.

Kahveci; nazik bir tebessümle:

— Efendim, dedi, yarın bizim kahvede, C. H. P. zamanına ait bir yerli film çevirecekler de bugün provasını yapıyorlar.

Namık Gedik, halk ile temasından fevkalâde memnun olmuş tu. Ankaraya döner dönmez, mu haliflere ateş saçan bir nutuk hazırlamağa karar verdi.

○

YALANSA

Misafiri vardı. Fısıl fısıl konuşuyorlardı. Karısı odaya girince bahsi değiştirdiler. Misafir gittiği zaman karısı sitemli sitemli sordu:

— Gene ne dedikodu yapıyor dun? Ne yalanlar atıyordun ben odaya girdiğim zaman?

Kocası hakikati söyledi:

— Vallahi birşey değil... Seni methediyordum karıcığım!

Şeyhül-Bakan!

Seçimlerdeki son mağlûbiyetinden sonra, artık siyasî hayata veda eden sabık şeyh-ül-bakan Şemsüddin Günaltay efendi hazretleri, biraz da gönül eğlendirmek sevdasına kapılmıştır. «Bugüne kadar bunca nutuk çektik de sanki ne kazandık?» diyen Şemsüddin Günaltay, «Yaş yetmiş, işi bitmiş» tekerlemesini tekzip edecek bir coşkunlukla, yetmişinden sonra dolu dizgin bir hayat yaşamağa başlamıştır. Bir müddet Monte Karlo, Nis, Vişi'de gönül eğlendirdikten sonra, şimdi Kaliforniya sahillerinde, beyhude geçirdiği yetmiş senenin acısını çıkarmaktadır. Yukarıdaki fotoğrafta, dilber yıldız Lucille Ball ile karpuz yerlerken görülmektedir. Maamafih üstadın bu karpuz kabuklarını 1958 seçimleri için konserve yapıp sakladığı da söylenmektedir.

(Foto: Akbaba)

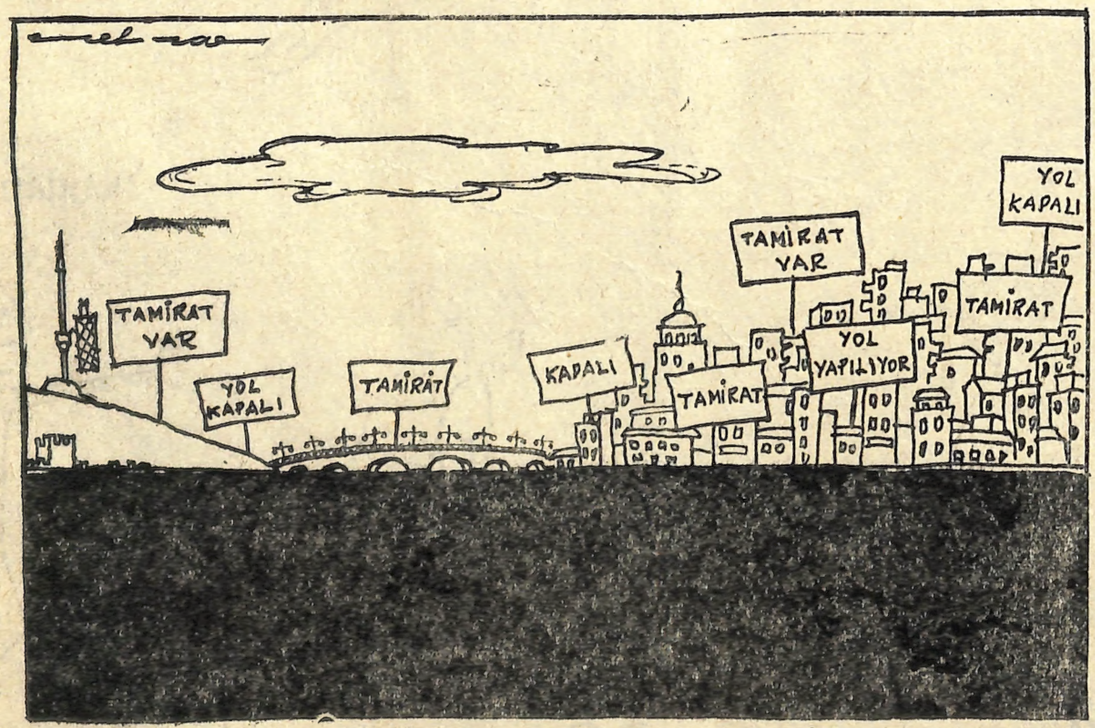

CANIM İSTANBUL!.. (Nehar)

PİŞKİNLİ

Gülhane parkındaki demokratik bahar bayramından dönenler, Sal doktorların eline düşmüşsün bir büs bekliyorlardı. Aralarında hayli yakışıklı genç kızlar da vardı. Stil delikanlı, bunlardan birine yaklaştı. Tramvay da, balık istifi halinde gelmişti zaten. Deli kanlı:

— Bayan, dedi, hazır binmemişken sorayım, gıdıklanma huyunuz var mıdır?

ÇARE YOK

Radyoda Vahdet'e tesadüf etti. Adamcağız, bir deri bir kemik, kadit olup çıkmıştı.

— Bu ne hal yahu? Diye sordu. Vahdet:

— Sorma, dedi. Ama sakın sorma... Bir illet arız oldu bana. Doktora gittim tahlil yaptır dedi. Röntgenciye gittim, rontgen alalım dedi. Dişçiye gittim, çekmeli dedi. Sen ne dersin?

— Vallâhi kardeşim, mademki doktorların eline düşmüşsün bir kere, ben de dişçinin fikrindeyim: Çekmeli!

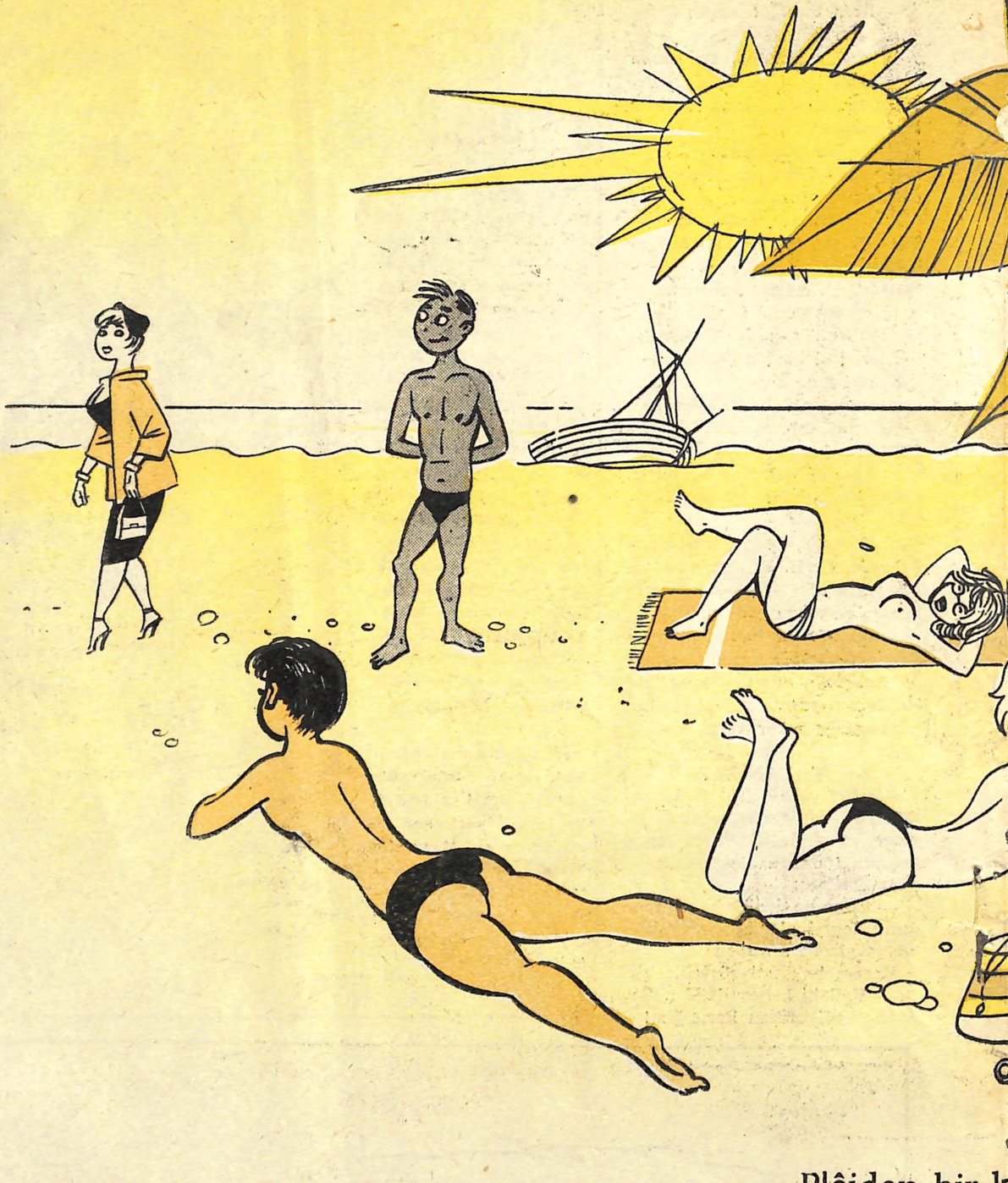

Plâjdan bir k

Yazısı

adın geçiyor!..

z facia!

(Tonguç)

Muhalefet — Demokrasiyi biz yürütüyoruz!..

(Niyazi Yoltaş)

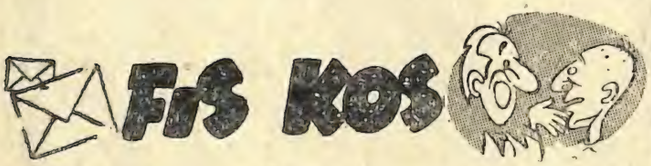

Okuyucularımızdan rica:

Bazı dalgın okuyucularımız bize gönderdikleri zarfın içine mektup koymağı unutuyorlar. Bir kısım sayın okuyucularımız da ,haklarında açılmış icra takibatı, ödeme emri, bono protestosu, haciz kararı veya sevgililerine yazdıkları aşk mektuplarını gönderiyorlar. Bu dalgın okuyucularımız, bize borç aldıkları yerin adresini veya aşk nâmelerinin kime yazıldığını da bildirirlerse çok memnun kalırız.

Düzce'de K. Palamir'e:

Çirkinlik saadete mâni değildir, eğer paranız varsa...

Çamlıca'da Bayan M. Özen'e

Yaşınız henüz pek küçük. Eğer mutlaka 14 yaşında evlenmek istiyorsanız ya bir imamdan ders alın, ya da sıcak memleketlere gidin. Okuyup biraz daha terbiyeniz bozulduktan sonra, bize tekrar mektup yazın.

Beyazıt'ta M. Hanönü:

Kadınlar niçin erkeklerden fazla gözyaşı dökerler? diye soruyorsunuz. Tanrı, kadın vücudu yumuşak olsun diye, onların suyunu, erkeklerden daha fazla koymuştur. Onun için kadınlar ara sıra gözlerinden de su koyverirler.

Karşıyakada B. Enver Tolun

Üzülmeyiniz, sakatlık zamanımızda mühim bir kusur sayılmaz, hele kafadan olursa!..

Üsküdar'da R. O.:

Gönderdiğinizi söylediğiniz mektubu almış olsaydık, derhal cevap verirdik. Biz, gazetelere geçen nutuklardan başkasını kâğıt sepetine atmayız ve edilen resmî vaitlerden başkasını kulak arkası etmeyiz.

Beşiktaşta B. Ahmet Bener:

Cinsiyetimden bahsetmiyeceğim, dediğiniz mektubu Ahmet diye imza etmişsiniz. Ya maazallah bir de cinsiyetinizden bahsetseydiniz, isminden başka bir de resmini mi gönderecektiniz?

Şile'de R. Z. Onan:

Düşünceniz doğru değil. Evlenirken büyükleri dinlemek lâzımdır. Onlar kendi tecrübelerine göre, nasıl kazıklanacağınızı size evvelden haber verirler. Aksi halde, nasıl kazıklandığınızın farkına varamazsınız.

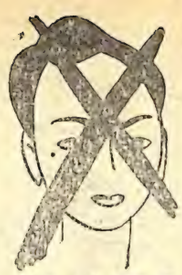

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

— 8 —

— Bulanık havaları.

Melânkolik bir ruha sahip olan bayan Bayramiyeyi, kahvelerimizi yudumlarken (!)

— Ya izdovaç? dedim.

İşveli bir harekete saçlarını geriye atarak:

— Tabii her genç kız gibi, ben de mesut olmak, mesut bir aile yuvası kurmak isterim.

— Eşinizde aradığınız vasıflar nelerdir?

— Evvelâ karakterli olması-

— Karakterden maksadınız nedir?

Bu sorumu cevaplandırmak için bir hayli düşündükten sonra:

— Karakterli olsun, dedi, yani uzun boylu, geniş omuzlu, yeşil gözlü...

— Bukadar karakterlisini bulamazsanz?..

— O zaman karaktersiz olsun... Yani ihtiyar ve zengin...

— Boş zamanlarınızda neler yaparsınız?

— Boş zamanım hiç yoktur, de dikodudan vakit bulamam.

— Amatör zevkleriniz?

— Uyumak.

— Aile saadetini bozan en mühim şey sizce nedir?

— Erkekliğim zamanından bilirim. Boşanmalara en fazla sebep olan, kadınların, kocalarına ait traş makinelerini kendi işlerinde kullanmalarıdır.

— Spor sever misiniz?

— Hem de pek çok... Binicilige, kayağa bayılırım.

— At yarışlarına girdiniz mi?

— Hayır, eskiden, delikanlılık zamanımda, arkadaşlarla Adada bir kaç defa, affedersiniz, eşeğe binmiştim.

— Edebiyatı sever misiniz?

— Hem de pek çok... Şairlerden... Durun bakayım, birisi vardı. Kimdi o? Hani canım, şu sinema yıldızı, Türkiye ikinci güzeli Ayfer Feray'ı, rejisör Çetin Karamanbeyin elinden almıştı.

— Hatırladım. Nevzat Üstün mü?

— Hih!.. İşte o...

— Onun hangi şiirini seversiniz?

— Hiç şiirini okumadım. Otomobili olduğu için, ona «Otomobilli şair» diyorlar. Ayfer Feray, Çetin Karaman bey, yaya yürütüyor, dolmuşa bindiriyor diye, bu otomobilli şaire gönül vermiş. Onun için ben de en çok bu şairi beğenirim.

— Hikâyecilerden?

— Orhan Hançerli oğlunu...

— Onun hangi kitaplarını okudunuz?

— Okumadım canım... O adam polismiş de... Kimbilir insana, ne heyecanlı cinayet hikâyeleri anlatır.

— Ya romancılardan?

— Böyle şey de sorulur mu? Tabi', Esat Mahmudu... Bu zat bir romanına yirmi bin lira alıyormuş.

Güzel Bayramiye'yi suallerim le daha fazla sıkmak istemedim. Teşekkür ederek ayrıldım.»

Gazetelerde okuduklarım fena halde sinirlerimi bozmuştu. Oturdum, hırsımdan hüngür hüngür ağladım. Bütün bu başıma gelenler, yuvamı dağıtmamak için yaptığım fedakârlıktan olmuştu. Ah Huriyeciğim, ah benim Huri beyim!..

Akşam olunca, oğlan:

— Anne!.. Karnım aç! Diye ağlamağa başladı.

Mutfağa baktım, bir şeyler yok... Tel dolabı bomboş... Ceplerimi karıştırdım, metelik yok. İşte o zaman, kafama dank dedi. Huri beyi bulunciya kadar, ne yapıp yapıp, bir iş bulmalı, çalışmalıydım.

Bakkala, zaten erkekliğim zamanında gırtlağa kadar borçlu idim. Herif iki aydır alış verişi kesmiş, sabah akşam kapıya dayanıp, alacağını istiyordu. Halbuki ben bütün gün Huriyeciğimin suratına ayran budalası gibi bakmaktan iş güç yapamaz, para kazanamaz hale gelmiştim.

Bir yandan oğlan, karnım aç, diye zırlar, bir yandan ben ne halt edeceğimi düşünürken, kapı çalındı. Belki de benim kadın olduğumu gazetelerde okuyan Huriye, yani Huri bey, yaptığına pişman olup tekrar aile ocağına dönmüştü. Şimdi Huriye olsa, ne yapar, ne eder, iki kırıtır, bir süzülür, allem kallem eder, bakkalın gönlünü ederdi. Neme lâzım, şu kadının çok iyiliğini görmüşümdür.

(Devamı var)

Eski Türk Mizahından

Deniz ve Kadın

Yazan : İbrahim Alâettin GÖVSA

DENİZ ve kadın... Bambaşka iki şey arasındaki en yakın benzeyişin tek örneği bunlardır, diyebilirsiniz:

Deniz, bütün dünyayı kavrayan ve çerçeveliyen bir unsurdur, kadın gibi.

Kadın ,en yumuşak, fakat en çetin bir kuvvettir, deniz gibi.

Kelimelerinde erkeklik ve dişilik ayıran dillerin çoğunda denizin dişi olması bir tesadüf eseri olmıyacak. Deniz kaypak, oynak ve yaltaktır, tıpkı kadın. Tutarsınız, fakat tutunamazsınız, kayar. Yaslanırsınız, fakat dayanamazsınız, kaçar. Her an ellerinizin içindedir, ama yine avuçlarınız bomboş kalır. İstediğiniz kadar kucaklayınız. Açılan kollarınız yine boşluktadır ve nihayet yorulursunuz, kendinizi kurtaramazsanız boğulursunuz.

Yatkın havalarda deniz uzaktan herkesi kendine çeken bir tılsım taşır. Tıpkı güzel ve yatkın bir kadındır. Fakat ne ona, ne buna çok yaklaşmayınız. Birinde tehlikeli derinlikler, ötekinde derin tehlikeler vardır.

İkisinde de ayni sinir hali hüküm sürer: Biri hiç beklenmedik saatte beyaz köpüklerini, öteki hiç umulmadık zamanda beyaz dişlerini gösteriverir.

Denizin serpintileri kendini ıslatmadığı gibi kadının gözyaşları da ancak başkalarını ve yakınlarını ıslatmak içindir.

Denizin hâfızası yoktur ve bugün üstünde kıyamet kopsa, yarın hiç iz bulamazsınız. Kadın da böyle. Her şeyi unutur veya unutmuş görünür. Bundan dolayıdır ki, kadına iyilik etmekle, iyiliği denize atmak arasında hiç fark yoktur.

Esasen her rüzgâra uymakta ne denizin iradesi vardır, ne de kadının. Birinde modanın adına rüzgâr, ötekinde rüzgârların ismine moda diyoruz.

Denizin şekli olmadığı gibi kadının da benliği yoktur. Fakat deniz nasıl dolduğu kabın şeklini aldığı zaman onu kaplıyorsa, kadın da başkalarının benliğine dolar ve benlik kesilir.

Güzel bir kadına bazan bir içim su deriz. Serpilip dalgalanışı çok benzer. Fakat deniz suyudur, içemezsiniz...

Deniz, ucu bucağı olmıyan bir su yığını iken içinde susuzluktan can verebilirsiniz. Kadın, sayısı ve çeşidi bilinmiyen bir duygu kaynağı iken, duygu suzluğundan ölebilirsiniz. Denizde su ne ise, kadında duygu odur.

Kadın psikolojisi yapmak denizin iç haritasını almıya benzer. Derinliklerini ölçmek bir şey değildir. Fakat içlerinden geçeni ikisi de yüzlerinden belli etmezler. Duru suların derinliği bazan bir cennet gibi güzel görünür. Deniz de kadın gibi yaradılışın ezelî yalancısıdır. İkisi de daima her kusurunu kapar ve her ayıbını örter.

Kadının yanında biraz aşağı göründüğünüz ve alçak gönüllü oldunuz mu, derhal tepenizdedir, tıpkı deniz. Dik yamaçların eteklerinde türlü cilvelerle çırpınan ve yaltaklanan denize bakınız, kadını görürsünüz.

Zavallı erkek! Senin için bir kadına bağlı yaşamak, hayat yolculuğunu denizde geçirmek ten farksızdır. Yılın beş, on gününde belki keyifli, fakat daima tetik, her zaman uyanık ve her an bir tehlikeyi göğüslemiye hazır bulunacaksın! Nihayet bir yalçın kaya da olsan onun yumuşak, fakat yıpratıcı çırpıntıları ile günlerce, aylarca ve yıllarca aşınacak, eriyecek ve günün birinde çöküp devrileceksin!

Temmuz 1935

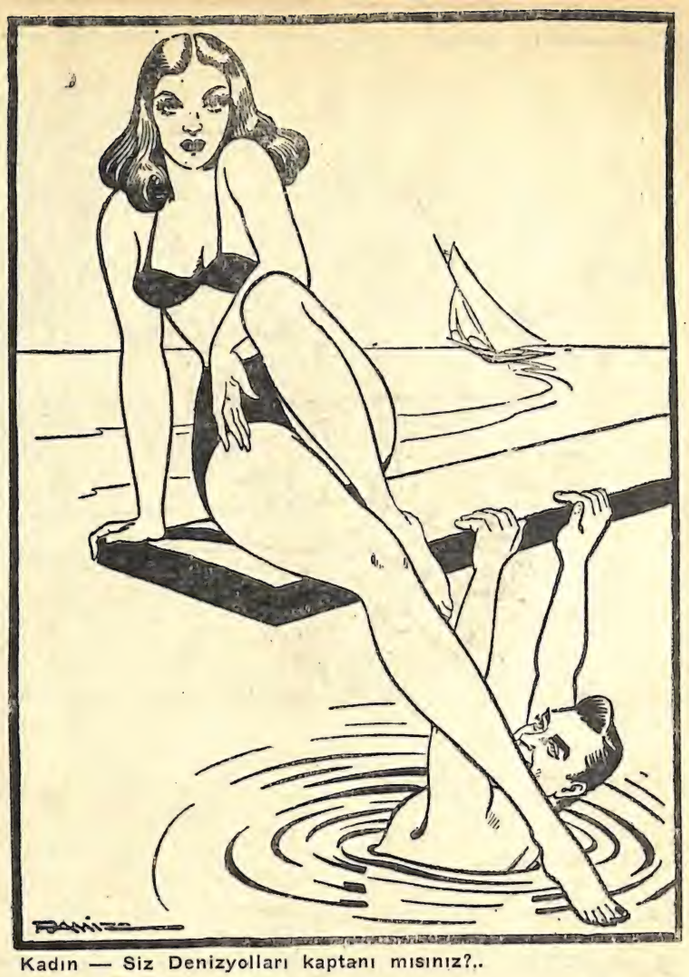

Kadın — Siz Denizyolları kaptanı mısınız?..
Erkek — Nereden bildiniz?..
Kadın — İskeleye o kadar geç yanaştınız ki!..

(Ramiz)

— Pencerenin önünde oturup tabiat kitabı okuyacağına, bir kitap al da oku!..
— Öyle amma, bunda hiç olmazsa dil yanlışı, tecrüme hatası yok!.
(Cemal Nadir)

○

DİRİLTİ

Damat pek sinirli idi, kaynanasına çıkıştı:

— Bütün kış dırdırından, vırvırından çektiğimiz yeter! Yazlığa geldik, hiç olmazsa burada başımızı dinliyelim.

İhtiyar kadın bohçasını topladı:

— Gidiyorum, dedi, yazın muslukları dinlersiniz, kışın da ben gelirim.

GÖKAY, YÜZME MÜSABAKASI TERTİPLEDİ (Gazeteler)

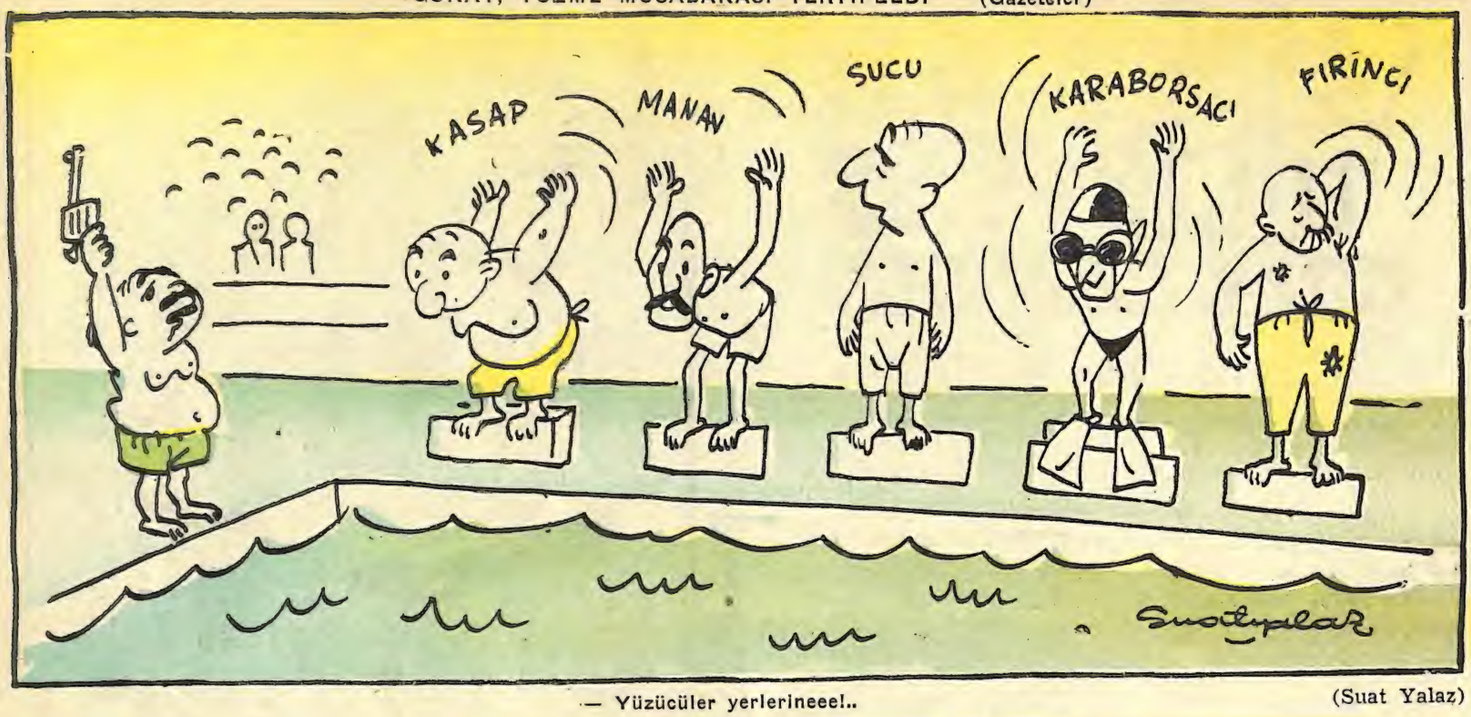

— Yüzücüler yerlerineee!.. (Suat Yalaz)

Ev kadınına tavsiyeler

★ Soğan doğrarken gözlerinizin yanmaması için mutlaka bir aşçı tutmalısınız.

★ Kocanızın pantalonunu her zaman ütülü tutmak istiyorsanız, hem elektrikten tasarruf, hem de zamandan kazanmak için, gece yatarken pantalonu yatak çarşafının altına baskıya koyunuz.

★ İpekli kumaşların lekesini çıkarmak için, bu kumaşları bir cam kap içine koyup, üstüne bol miktarda tuz ruhu veya kezzap dökünüz. Az sanra ne lekeden, ne de kumaştan eser kalır.

★ Sık sık yaptığınız sinir buhranlarını, hastalık numaralarını artık kocanız yutmuyorsa, gözü dışarda demektir. Bir müddet bu numaralara ara veriniz.

★ Gece yatarken saçlarınıza taktığınız bigudiler, elektrik telleri eğer kocanızı rahatsız ediyorsa, bu tellerin eşinizin suratına batmaması için, kafasına kalın bez den bir torba geçiriniz.

★ Pişirdiğiniz yemekleri eşinizin her zaman beğenmesini istiyorsanız, bunun bir tek çaresi vardır: Lokantadan yemek.

★ Çocuğuna iyi terbiye vermek isteyen anne hiç doğurmamalıdır.

★ İstediğiniz yeni elbiseyi kocanız yaptırmıyorsa, kabahat sizindir. Erkeklerden ne zaman bir şey istenece ğini bilmiyorsunuz demektir.

★ Bütün tedbirlere baş vurduğunuz halde zayıflıyamadınızsa, sizi sıska bulacak kadar şişman bir eş arayınız.

Şeker Üstüne

BİR HESAP

Memlekette şeker istihlâkına bakılırsa, vatandaş başına yılda on buçuk kilo şeker düşüyor. Yani günde otuz gram. Bununla her vatandaş günde ancak bir bardak çay içebilir. Eğer vatandaşlar her gün iki çay içmeğe kalkarlarsa, Türkiye altı ay şekersiz kalır. Bakın, iş he saba vuruldu mu, her şey ne güzel anlaşılıyor... Eskiden köylümüz şeker yemediği için şekerimiz de bol, bol yetişiyormuş. Türkiye şeker fabrikaları Anonim şirketi Umum müdürü, İstanbul valisi, sayısı Ticaret Bakanı, âdeta şekersizlikten memnun görünüyorlar. Öyle ya, piyasada şeker yok demek, köylümüz şeker yiyor demektir.

İnsan bu mantıka göre düşünüyor: Piyasada matbaa mürekkebi yok, klişe çinkosu yok. Fotoğraf malzemesi yok. Sinema için ham film yok.

Acaba köylerde matbaa, klişehane, yerli film stüdyoları da mı açıldı?

Şeker Kavgası

Günlerce dolaştım boşa, her yerlere sordum:
«Bakkal! bana bir parça şeker var mı?» diyordum.

«Bir Fatihe bak, bir de ararsın Yakacıkta,
«Ölmez ya adam, kalsa şekersiz azıcık ta.»

Bak, doğru bu söz, yoksa şeker, tatlı yemezsin,
İstanbulu gezsen, arasan, dönse de tersin.

Bir kesme şekerden bile mahrum, kadeh elde,
Tatsız geçecek günlere ta'n eyleme gel de...

Vali dedi «kâfi şekerim var, yedi sandık.»
«Ver bizlere ver, çünki taharriden usandık.»

Evden dediler: «müjde, bugün var dedi bakkal,
«Tevzi edecekmiş, hele git, kuyruğa gir al!...»

Kuyruk uzamış Taksime, taa Tozkoparandan,
Girdim aradan sille tokat, ben bu yandan.

Bir kavga... Rezillik... Yetişin!... koptu kıyamet!...
İnsan buradan, mum dikecek, çıksa selâmet.

Lâ'net okudum kendime, girdim diye nerden?
Üç beş kilo lâkin yine kaptım ara yerden.

Bir nâzik herif, derken efendim, beni itti,
Birdenbire düştüm, şekerim yerlere gitti.

Tartaklıyacaktım, ne yaparsın. dedi pardon...
Bir kendime baktım, ne ceket, hattâ ne de don...

Döndük yine boş elle şekersiz bu gazadan
Bir kaç yara aldımsa da, çıktım bu kazadan.

Kellem kulağım gitti ya, sen halime bir bak,
Geldim bu savaştan, anadan doğmaca çıplak.

O ŞAİR

HELVA

Eskiden, kendi kendimizi şöyle tenkit ederdik:

— Yağ var mı?
— Var.
— Un var mı?
— Var.
— Şeker var mı?
— Var...
— Eh, ne duruyorsun, helva yapıp yesene!...

Şimdi artık tesellimizi bulduk.

— Yağ var mı?
— Var ama bahalı.
— Un var mı?
— Var ama, bitli... Kurtlu.
— Şeker var mı?
— Yok...
— Ohh!... Rahat otur öyleyse!

Su Üstüne

Kerbela

Yaz aylarının başındanberi,
Yanıp tutuştuğun günleri saydım.
Mâdemki susuzsun, ver ki haberi,
Sevgilim evinde musluk olaydım.

Deve olsam eğer iki hörgücüm,
Doldurur saklardım, yetseydi gücum,
Çeşme gibi akar sonra bir ucum,
Sen banyo yaparken ben çağlasaydım.

Yüzgörümlük için sana hediye,
Bir maşrapacık su veriniz, diye,
Bucak başkanından alıp tavsiye,
Getirirdim eğer, bir sağlasaydım.

Kabızsa musluklar çekme sıkıntı,
Bütün musluklarda aynı ıkıntı,
Kış gelince başlar birden akıntı,
Başımı musluğa bir bağlasaydım.

Terketsek mi şehri, gidip sılaya,
Susuzluktan girdi başım belâya,
Döndü şu İstanbul, bak Kerbelâ'ya,
Musluğun yerine ben ağlasaydım.

FALAN _ FİLAN

YAZISIZ!.. (Turhan Selçuk)

BAZI SEMTLER, BİR HAFTADIR SU YÜZÜ GÖRMÜYOR
(Gazeteler)

— Akmıyoooor çeşmeeee siiyah feryaaade!.. (Orhan Enez)

Bir Muslukla Konuşma

Gece yatarken elimi ayağımı yıkıyacağım.

— Su yok, sabaha akar, dediler.

Ter yapış yapış... Kolonya ile silindim, sabahleyin yıkanmak ümidile yattım.

İnsan sabahları kalkar kalkmaz nereye giderse oraya gittim. Musluğu açtım:

— Tısss!...

Çarpılırım, korkusu ile lâ havle de çekemedim. Dışarı seslendim:

— Su getirin!

Kapının aralığından taşdelen şişesini uzattılar.

— Aman çok kullanma, idare et, diye de tenbihlediler.

Bütün gün aradıktan sonra bir şişe Taşdelen bulabilmişler. Edebileceğimiz kadar idare ettik. Hani bir sabun ilânı var, vücudunuz çamaşır değildir, diye. Yalnız midemiz değil, vücudumuzun her yeri Taşdelene alışacak diye korkuyorum.

Ev halkı, uyanan bir musluğa koşuyor.

— Musluklar açık dursun, su gelir, kesilir de haberimiz olmaz! dediler.

Ellerimizde sabun, her birimiz bir musluğun başında, göz lerimiz musluk deliğinde... Evvelâ ferahfeza bir musluk taksimi, arkadan si bemol bir konçerto... Bütün musluklar ayrı ayrı makamlardan ötüyor:

— Gıyyy... Gıy gıy!...

— Dâââââ... diii... düüüü...

— Viya viiiii...

Sabun elimde, orkestra şefi gibi muslukları idare ediyorum. Çoluk çocuk neşeden kırılıyor.

Derken:

— Fışşşş!...

diye bir ses geldi. Ev halkı:

— Müjde!... Geliyor, geliyor!... diye bağırıştılar. Hepimiz dikkat kesildik. Gözümüz, kulağımız musluklarda.

Musluk sayısı, adam sayısına yetmediği için, küçükler sıra kavgası ediyor. Onları kuyruğa soktum. En küçükleri:

— On beş gündür yıkanamadım, bana sıra gelmiyor!... diye bağırıyor. Kronometre getir dim, adam başına bir buçuk da kika.

— Ts... tısss... Tıssss!...

Çocuklar el çırpıyor. Bir inci tanesi gibi ilk damla düştü:

— Şıp!

Ziyan olmasın diye damlayı havada kaptım.

— Şıp, şıp, şıppp!...

Millet, Yemen çöllerinde Vey sel Karani'ye dönmüş.

Kız bir türkü tutturdu:

— Avucumun içine şıp dedi damladı.

(Lûtfen sayfayı çevirin)

Bir İtalyan karikatürü:

Tito — Buyurun baylar, buyurun... Beğenmezseniz arka kapıdan çıkarsınız!..

— İl Travaso —

AKBABA :

Karikatürü görüyorsunuz: Kıyafet müzesinden alınmış fesli, şalvarlı bir Türk, yanında dostu Yunanla bir kapan önünde duruyor. Bu kapan, Balkan ittifakıdır ve Tito'nun hazırladığı bir komünist tuzağıdır.

Arkada bekleyen kedi'yi de tanıdınız değil mi?.. Malenkof!..

İtalyanlara hak veririz: Askerî ittifaklar, vatanları uğrunda ölümü göze alan milletlerin işidir. Ama, İtalyan karikatüristlerine; alay etmek hakkını vermeyiz. Çünkü, İkinci Dünya Harbinde Yunan askerinden yedikleri tekmenin izi, hâlâ kıçlarında duruyor!..

Derken su.arın birden hovardalığı tuttu:

— Şarrrr!... diye boşandı.

Hemen sulara yumulduk. Sarıldım sabuna. Elimi, suratımı sabunladım .Oooh!... Elim yüzüm köpükler içinde. Aaa... Su yok. Musluk kuduz buldok gibi hırlıyor:

— Hırrr... Hırr!...

— Senin yaptığın edepsizlik.

— Tıssss!...

— Neden susacakmışım, demokrasi var.

— Pıssss!...

— Canımı sıkma. Şakanın sırası değil, suratım sabunlu kaldı.

— Tıp, tıp... tıpp...

— Sen alay et bakalım. Şimdi gidip seni Belediyeye şikâyet edeceğim.

— Düüüüt!...

— Asıl sana düt, sen kendi suratına alay et!

Çocuklar başladı:

— Sabun kaçtı, gözüm yanıyor! diye feryada.

Sinirimden zangır zangır titriyorum. Hırsımdan tuttum musluğun kulağından:

— Sen misin akmıyan?

Çevirdim de çevirdim. Nerdeyse üstüme atıyacak:

— Hırrr!... Hırr!...

— Hiç boşuna hırlama... Vız gelirsin bana!...

— Fıss... Fıss!...

— Biz adamı fıslatırız öyle...

— Hırrr...

A benimle düpe düz alay ediyor. Artık kendimi kaybetmişim. Bir musluktan aşağı kalacak değilim ya, ben de başladım ona hırlamağa:

— Hırrr... hırrr...

Saldırdım üstüne. O bana hırlıyor, ben ona. İki parti gibi, girdik birbirimize. Artık nasıl gelirse, elimle, tırnağımla, dişimle saldırıyorum.

Sonra ne oldu, nasıl oldu, hatırlamıyorum. Ancak bir hafta sonra kendime gelebildim. Kendimi bilmeden bir hafta ateşler içinde hırlamış, tıslamışım. Baktım ki, ağzımda diş kalmamış.

— Bütün muslukları ısıra ısıra kopardın, dediler.

Bir rahatladım, bir ferahladım. Artık evde su yok ama, hiç olmazsa, hırıltı dırıltı da kesildi.

Ateş SİN

Dünya Mizahından

Tommy

CHARLES Ninier, bütün yaz mevsimini Périgord yakınlarındaki şatosunda geçirirdi. Şimdi şatolar, seyyahlar için bile bir tecessüs mevzuu olmaktan çıktı. Ama o devirde öyle miydi ya?

Charles Ninier'in pek güzel bir karısı vardı. Şimdi durup dururken, Ninier'lerin şatosunu bırakıp Charles'in karısını ele almama şaşacaksınız. Ama ne yapayım? Hikâyenin seyri ve selâmeti böyle icap ettiriyor.

Ninierler, oldukça zengindiler. Onun için yazları tamamen Paristen uzakta geçirebiliyorlardı. Servetlerinin hesabını bilirler ve bunu en faal bir şekilde işletmenin çaresini bulurlardı. Çünkü Charles'ın gayet yakışıklı ve genç bir yeğeni vardı: Henri Descamps. Ayni soyadını taşımıyordu. Çünkü Ninierlerden birinin nesebi sahih olmayan çocuğu idi. Ama ne çıkardı bundan? Artık böyle şeylere kim ehemmiyet verirdi ki...

Descamps, yaz kış Ninier'lerdeydi. Kışın Paristeki Bd. Saint Michel'de, muazzam bir apartımanda, onlarla beraber oturur, yazın Périgord civarındaki şatoda, yine onlarla birlikte yaşardı.

Bu çeşit dostluğu bir çok kimseler güzel bayan Ninier'in elâ gözlerine hamlettiler. Hakikatte ise Descamps hesap uzmanı idi ve Charles'n servetini dürüst bir şekilde o idare ederdi.

İlk önce Descamps'ın yakışıklı çehresi, mütenasip endamı karşısında ağızlarının suyu akan geçkin kadınlar Charles'in karısını kıskandıklarından, ağızlarına geleni söylediler. Lâkin aradan zaman geçip de onların hiç bir şeye aldırış etmediklerini görünce; nihayet çanlarına ot tıkandı. Susmağa mecbur oldular.

Genç adama artık herkes ailenin bir uzvu nazariyle bakıyorlardı. Aslını ararsanız, tabiat kanunu karşısında yine de öyleydi. Ama cemiyetin kanunları başkaydı ne de olsa...

Bereket versin ki, bu defa, şatoyu dolduran davetliler pek Descamps'ı fark edecek durumda değildiler. Davetliler de nereden mi ıktı? Ay, onu söylemedim mi? Charles'in şatosu yazın daima züğürt sanatkârlar, emekli askerlerle dolar taşar. Başlıca eğlenceleri de av partileri yapmaktır.

Ama mevsimmiş, ama değilmiş! Kimin umurunda ki! Bütün mesele, ev sahibinin cömertliğini haketmekte... İşte şimdi de Charles onlara yeni köpeğinin hünerini gösterecek. Tommy cidden güzel, vücudü biçimli; bacakları yay gibi; gerçek bir av köpeği... Dehşetli sözden anlıyor. Bilhassa Ninier'nin sesini ve söylediklerini gayet iyi farkediyor.

Büyük gün geldi nihayet! Sabah erkenden şatonun avlusuna toplandılar. Civar korudan tavşan kaldıracaklar, yahut geyik ürkütecekler... Hangisi olsa olur. Charles'ın karısına av kıyafeti fevkalâde yakışmış...

Birden Descamps'ın sesi yükseldi:

— Hay Allah kahretsin... Eldivenleri yukarıda unutmuşum.. Uşak da bilemez şimdi hangisini alacak... Dört kat merdiveni bir daha tırmanmak mukaddermiş.

Madam Ninier yüksek sesle güldü:

— Descamps hem gayet unutkandır,, hem de gittiği yerden bir saatte dönmez. İşiniz yoksa beklersiniz artık!

Gülüşmeler arasında birdenbire Charles:

— Durun canım! dedi, Tommy buradayken Descamps'ın lâfı mı olur? Gel buraya Tommy!

Bu emir üzerine köpek kuyruğunu sallıyarak geldi. Charles bir emir daha verdi:

— Uzat ellerini Descamps, koklasın Tommy!

Ev sahibi, uzak akrabasının ellerini köpeğe uzun uzun koklattı. Sonra:

— Koş Tommy! Göreyim seni... Aport! dedi.

Köpek ok gibi fırladı. Herkesin meraklı bakışları önünde şato kapısından girip kayboldu.

Ninier, haklı olarak Tommy ile öğünüyordu:

— Göreceksiniz... Ne zeki köpektir o... Şimdi getirecek!

Filhakika üç dakika sonra, Tommy, günün kahramanı, ne fes nefese;, tozu dumana katarak şatonun kapısından dışarı uğradı. Herkesin hayran bakışları önünde, getirdiğini Descamps'ın önüne bıraktı:

Bu, madam Ninier'nin pembe satenden sutyeniydi!

J. B. Voltier

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH *Çeviren: Azize ERTEN*

— 5 —

— Yakında öleceğim, ama artık bundan bahsetmeyin, Madam.

— Hayır, sadece sevincimden hoplayacağım.

Mr. Pebble, bu münakaşanın güzel bir sonuca varmayacağını anlamıştı.

— Nocka, dedi, kaç yaşındasın?

— Benim yaşım yok Her erkek için, herşeyim ben...

— Şu ayağındaki delikleri bana göstersene.

— Hangi delikleri, patron?

— Hangi delikleri mi? Bir baronesin, senin bacağını delik deşik ettiğini anlattın ya?...

— Anlattığımı zannediniz, patron.

Spray Summer, öfkeye dişlerini gıcırdattı:

— Seni her zaman tırsa geirebilir, Rex. Bu korkunç böcek, bizim dilimizle jiu-tsu güreşi yapıyor...

— Sahiden senin ayağında delik falan yok mu?...

— Hangi ayağımda?...

— Canım hangisinde olursa, ne bileyim?...

Mr. Pebble'in âsabı iyice bozulmuştu.

— Bazı ayaklarda evet.

— Ama seninkilerde yok öyle mi?

— Hepsi bitti. Delik kapatmekten zayıf düştüm.

Spray, divana uzanmış, kıtıla katıla gülüyordu.

— Aman Allahım, dedi, ne biçim konuşuyorsunuz siz ayol... Doğrusu hanginizin daha aptal olduğunu henüz kestiremedim. Nocka, deliksizlikten zayıf düşmüş ha?...

— 1 —

Yukarda bir tabanca var, getirip deliklerin sayısını arttırayım mı?...

— Vallahi bana kalsa, bu domuz yavrusunu delikten görünmez hale getiririm.

— Barones gibi, öyle mi?... Kokteyl içer misiniz, patron?

Uşak, bu suali tam zamanında sormuştu. Mr. Pebble:

— 2 —

— Elbette içerim. Hepsinden iyisi bu zaten... Sen yemek pişirmesini de biliyor musun?

— Evvelâ sallanmalı, sonra yemek pişirmeli... Galiba hepimizin karnı acıktı...

Nockashima odadan çıkarken, Spray, arkasından koştu:

— Defol mendebur, başını sıla...

Nocka, tekrar içeri girdiği zaman değişmiş, bambaşka bir insan olmuştu. Hiç de suçlu görünmüyordu... Gözlerindeki o aptallık ifadesi kaybolmuştu. Bilâkis gözleri cin gibi parlıyordu.

Spray :

— İşler yolunda, diye mırıldandı, kokteyller nasıl, Nocka?

— Ben değiştim, Madam, artık sene mefhumu diye bir şey kalmadı...

Mr. Pebble, kadehini boşalttıktan sonra:

— Ben de kendimi biraz genç hissediyorum, dedi. Namussuz ellerin karıştırdığı, amuslu bir kokteyldir bu... Yani kötülüklerden daima iyiliklerin doğacağına işarettir... Yaraların nasıl Nocka

Spray Summers:

— Artık bu meseleyi kurcalamayın... dedi.

— Bu kokteyl, fevkalâde, Spray, bir tane daha içsene.

Spray, söyleneni yaptı. Sonra terklerini burnu koku almayan tazıya uzattı. Kendisinde ne istediğini derhal farkeden Mr. Henry, divana koşuş, terlikleri koklamaya başlamıştı.

Spray, kederli kederli başını salladı.

— Koku alamaması ne fena... Eğer burnu vazifesini görseydi, bu terliklerin kokusu onu çıldırtmaya kâfi gelirdi.

Mr. Pebble, lâf olsun diye:

— Acaba bu hayvanın burnu neden koku almıyor?...

— Bazan koku alır ama burnuyla değil...

Nockashima, söze karıştı:

— Şey, Mister Henry, hayvancağız, yavruyken p

— 3 —

müthiş bir koku almış, ve bir daha da onun üstüne birşey koklıyamamış.

Spray Summers:

— Bir köpeğin koku almasından daha tabii birşey yoktur bence, dedi, onların yaşamalarının belli başlı sebebi de zaten budur...

— Nockashima, itiraz etti:

— Yavruyken değil ama... O zaman genç burun çabuk müteessir olur. Güneşin altında nadide çiçekler gibi parlayan buruna iyi bakmalı.

Mr. Pebble memnun memnun gülümsedi:

— İşte tam benim istediğim gibi konuşuyor. Bir köpeğin burnu dahi insanda şairâne duygular uyandırmalı.

— Eh, bu Japonla ve köpekle aşağı yukarı beş sene beraber yaşadım... Galiba Shakespeare'in ruhu, Japonun vücuduna girmiş...

Kadın, kadehine kokteyl doldurdu ve mağrur bir tavırla etrafına bakındı. Köpek, terlikleri ağzına almış, odadan çıkmaya hazırlanmıştı. Nockhashima, telâşla bir selâm verdikten sonra odadan dışar ıçıktı.

Spray memnun memnun söylendi:

— İnsanın gözlerini bozan, üç çirkin mahlûktan kurtulduk nihayet. Üçünün arasında en berbadı o terlikler...

— Sve adî bir şaka düşünmüş olabilir. Onun acayip, akla, mantığa sığmayan bir şakacı tarafı vardır.

— Zaman zaman tatlı bir şakaya tahammül edebilirim, fakat bu terlikler de pek berbattı canım. Yirmi beş senedenberi ilk defa beni mağlûb ediyor.

— Keşke öyle olsa... Ben ikinizin elinden de o kadar çok şey çektim ki anlatamam.

— Bak işte bunu bilmiyordum!... Halbuki benim kanaatim de tam aksine. Sen birçok erkeklerden daha şanslısın... Her erkeğin bir yuvası, bir karısı olur değil mi?... Sende bunlardan 2 tane vardı. Hem bundan başka yabancı bir adamın kızını yetiştirmek, yeğenini yuva sahibi etmek gibi saadetlere de kavuştun. Daha ne istiyorsun yani?.

(Sonu var)

— 4 —

Dünya Karikatürleri

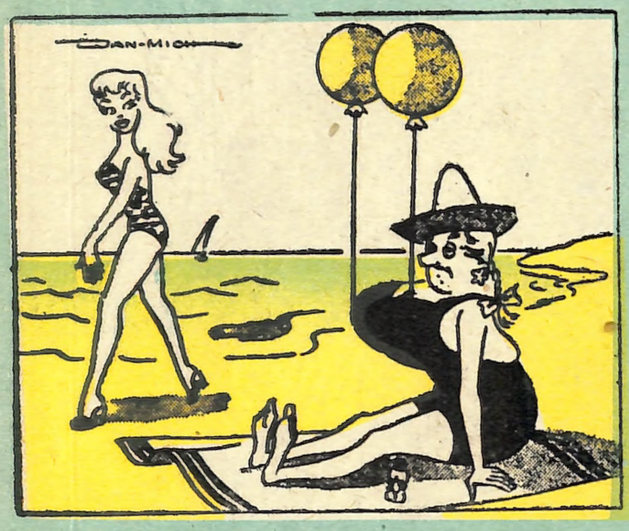

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Dumandan mı böyle oldunuz siz?..

— Fransız —

— Karar ver, karar: İtalyaya mı gideceğiz; Danimarkaya mı?..

— Fransız —

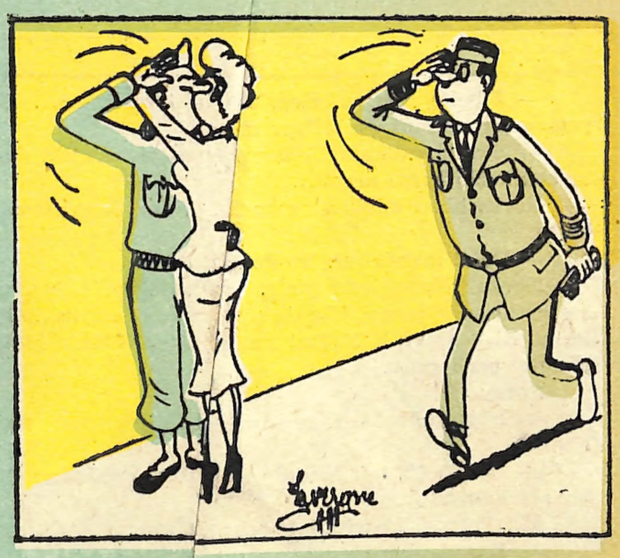

YAZISIZ!..

— Fransız —

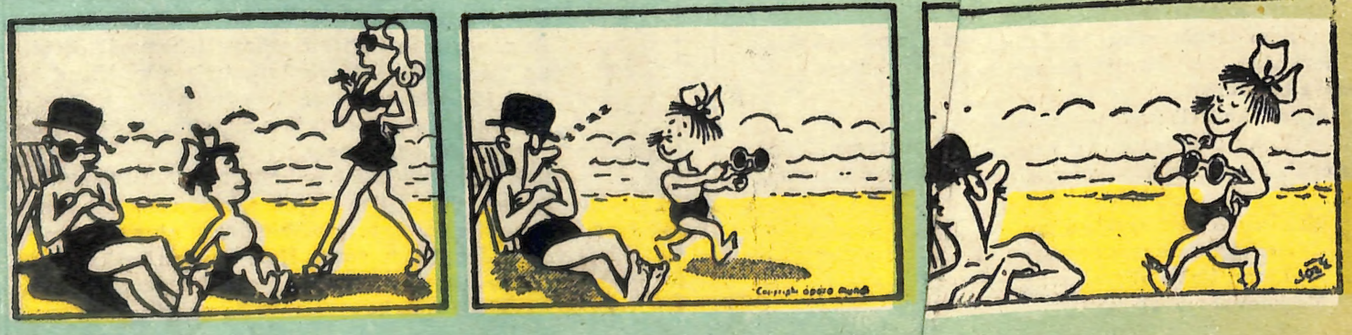

YAZISIZ!..

— Fransız —

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Plânı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi
Bahçeli 4 Ev

25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 6 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PURO'dan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

Mod 4-20

Yemeklerin İyisi Berta İLE OLUR

- UCUZ
- TEMİZ
- BESLEYİCİ
- İKRAMİYELİ

Amerikan Tipi

Berta

NEBATİ MUTBAK MARGARİNİ

Seba Melikesi Belkıs!

Eşsiz sinema romanı... Dünyanın en güzel sinema yıldızının bir tablo kadar güzel resimlerile süslü.

Fiatı: 50 Kuruş

Not: 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

Üçüncü baskısı çıktı

Fiatı 100 Kuruş

100 kuruşluk posta pulu karşılığı taahhütlü olarak gönderilir.

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd- No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Peki, peki... Aşkınızı kabul ediyorum... Lûtfen ayağa kalkınız...
— İmkânı yok güzelim, pantalonumun askısı koptu!...